

รถหาย

ในห้างใครรับผิดชอบ

พรเทพ ทวีภักย์จน์
ผู้บริหารสำนักการพิพากษานุคคล
บริษัท เอริยโคคเค็มท้ออาหาร จำกัด (มหาชน)

ท้างสรรพสินค้า หรือศูนย์การค้าต่างๆ ที่ผุดขึ้นมาเป็นดอกเห็ดในขณะนี้ ถือเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของคนเมืองสำหรับพวกเราในขณะนี้ไปแล้ว วันหยุดเสาร์-อาทิตย์ ไม่รู้จะไปไหนก็จะพากันมาเดินห้าง หาซื้อสิ่งของที่ต้องการ มาหาอาหารรับประทาน หรือบางคนก็แค่มาเดินเล่น มาตากแอร์เย็นๆ เป็นความสุขอย่างหนึ่งที่ได้ไม่ยาก เมื่อมีห้างสรรพสินค้า สิ่งสำคัญที่ห้างฯ จะต้องทำและจำเป็นอย่างยิ่่ง นั่นก็คือ สถานที่จอดรถ หรือลานจอดรถแล้วแต่จะเรียก เพราะหากห้างไหนไม่มีลานจอดรถแล้วรับรองได้ว่าไม่มีคนเดินแน่นอน ปัญหาที่เกิดขึ้นหากเรามาใช้บริการของห้างแล้ว รถยนต์เกิดการสูญหายขึ้นถามว่าใครต้องรับผิดชอบต่อเราบ้าง

ประเด็นปัญหาในข้อกฎหมายในเรื่องนี้ ต้องมาดูก่อนว่า กรณีรถยนต์หายภายในห้างเป็นความผิดของใคร ในเรื่องนี้กฎหมายที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับก็คงเป็นเรื่องประมาทเดินเลอและเรื่องของการละเมิด ผู้ทำละเมิดต้องชดใช้ค่าเสียหาย แล้วถามว่ารถหายเป็นความผิดของใคร เจ้าของรถ หรือห้าง หรือพนักงานรักษาความปลอดภัย เมื่อเป็นความผิดของบุคคลคนนั้น บุคคลนั้นต้องรับผิดชอบในผลละเมิด มาดูข้อกฎหมายเรื่องละเมิดว่าหมายถึงอะไร การละเมิดเป็นความรับผิดทางแพ่ง ซึ่งผู้ที่เข้าผูกพันต้องชดใช้ค่าเสียหาย โดยที่บุคคลนั้นไม่ได้มีเจตจำนงที่จะผูกพันตนเหมือนกับการเข้าทำนิติกรรม ในส่วนของการรับผิดฐานละเมิดนั้น ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา 420 กล่าวไว้ว่า “ผู้ใดจงใจ หรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น” หลักเกณฑ์ทั่วไปของความรับผิดฐานละเมิด จะต้องเป็นการกระทำต่อบุคคลอื่นโดยมิชอบด้วยกฎหมายและเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ และที่สำคัญการกระทำนั้นต้องเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหาย

ในกรณีรถหายในห้าง เคยมีคดีขึ้นสู่ศาลฎีกาและมีคำพิพากษาออกมาแล้วว่า การที่รถหายเมื่อพิสูจน์ได้ว่ามีความผิดของห้างและพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ประมาทเลินเล่อ แม้จะมีข้อความยกเว้นความรับผิดว่า ห้างจะไม่รับผิดชอบกรณีสูญหายที่ปรากฏในบัตรจอดรถ ก็ไม่ทำให้ห้างพ้นความรับผิดในกรณีนี้ได้ ถ้าหากสังเกตในขณะนี้จะมียางห้างไม่มีการแจกบัตรจอดรถกันแล้ว เหตุผลทำไมที่ไม่มีนั้นเดี๋ยวมารู้ตามคำพิพากษาที่นำมาเป็นตัวอย่างนี้

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3100/2553 จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นเจ้าของห้าง ค. ได้จัดให้มีลานจอดรถสำหรับลูกค้าที่มาซื้อสินค้า โดยผู้ที่จะนำรถยนต์เข้าไปจอดในบริเวณลานจอดรถดังกล่าว จะต้องรับบัตรจอดรถจากพนักงานรักษาความปลอดภัยซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 2 เสียก่อนและเมื่อจะนำรถยนต์ออกจากบริเวณลานจอดรถ หากไม่มีบัตรจอดรถมาคืนพนักงานรักษาความปลอดภัยจะไม่อนุญาตให้นำรถยนต์ผ่านออกจนกว่าจะแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของรถ แม้จะปรากฏที่ด้านหลังบัตรจอดรถข้อ 2 ว่าบัตรนี้เป็นบัตรผ่านสำหรับนำรถเข้าจอดบริเวณห้าง ค. เท่านั้น **บริษัทไม่รับผิดชอบกรณีสูญหายหรือเสียหายอย่างใด ๆ ทั้งสิ้น** และไม่มีการเก็บค่าบริการจอดรถก็ตาม แต่พฤติการณ์ของจำเลยที่ 2 ดังกล่าว ย่อมทำให้ผู้ที่มาใช้บริการจอดรถ หรือลูกค้าของห้าง ค. โดยทั่วไปเข้าใจได้ว่า **จำเลยที่**

2 จัดให้บริการรักษาความปลอดภัยและความปลอดภัยสำหรับรถยนต์ของลูกค้าที่จะนำเข้ามาจอดขณะเข้าไปซื้อสินค้าที่ห้าง ค. ของจำเลยที่ 2 โดยมอบหมายให้จำเลยที่ 1 และพนักงานรักษาความปลอดภัยอื่นเป็นผู้ดูแลความปลอดภัยและความปลอดภัย การกระทำที่จำเลยทั้งสองปฏิบัติตามดังกล่าวย่อมเป็นการก่อให้เกิดหน้าที่แก่จำเลยทั้งสองต้องดูแลรักษาความปลอดภัยและความปลอดภัยแก่รถยนต์ที่นำเข้ามาจอด หากจำเลยทั้งสองมีการตรวจตราอย่างเคร่งครัดและป้องกันอย่างดีมิให้ผู้ที่ไม่ได้รับบัตรขับรถผ่านออกไปได้โดยง่ายก็ยากที่รถยนต์ของ ส. จะถูกคนร้ายลักไปได้ ขณะที่คนร้ายขับรถยนต์ของ ส. ผ่านจำเลยที่ 1 ซึ่งประจำอยู่ช่องทางออกไปไม่ได้คืนบัตรจอดรถให้ จำเลยที่ 1 ได้เคาะรถยนต์เพื่อให้คืนบัตร แต่คนขับรถยนต์หนึ่งเฉยแล้วขับรถยนต์ออกไป จำเลยที่ 1 จึงจดทะเบียนรถไว้แต่จำเลยที่ 1 ไม่ได้แจ้งทางวิทยุสื่อสารให้ศูนย์รักษาความปลอดภัยของห้าง ค. ทราบ โดยอ้างเหตุว่าแบตเตอรี่หมดแสดงให้เห็นว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้ใช้ความระมัดระวังป้องกันความปลอดภัยให้แก่รถยนต์ของลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการอย่างเต็มที่ อันเป็นการงดเว้นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อป้องกันการโจรกรรมรถยนต์ เป็นผลโดยตรงทำให้รถยนต์ของ ส. ถูกคนร้ายลักไปและเป็นการประมาทเลินเล่อ จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อ ส. ตาม ป.พ.พ. มาตรา 420

การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 2 ดังนั้น จำเลยที่ 2 ในฐานะนายจ้างจึงต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ 1 ในผลแห่งละเมิดตาม ป.พ.พ. มาตรา 425 โจทก์ในฐานะผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัยได้ชำระค่าสินไหมทดแทนในการที่รถยนต์สูญหายครั้งนี้เป็นจำนวนเงิน 430,000 บาท ให้แก่ ส. เรียบร้อยแล้ว จึงรับช่วงสิทธิที่จะไล่เบี้ยเอาแก่จำเลยทั้งสองได้ จำเลยทั้งสองร่วมกันรับผิดชอบจำนวนเงินดังกล่าวพร้อมดอกเบี้ยต่อโจทก์

บทสรุปสั่งทำ การที่นำรถไปจอดภายในห้าง ตามที่สถานที่ที่ห้างได้กำหนดไว้และห้างได้จัดให้มีการรักษาความปลอดภัยไว้ให้ด้วยถือเป็นการบริการของห้างอย่างหนึ่ง ทำให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการเยอะๆ เป็นผลประโยชน์ที่ห้างจะได้รับจากการบริการ เมื่อการบริการเป็นไปด้วยความละหวมไม่สนใจงวดขัน ถือเป็นการประมาทของห้าง ห้างต้องรับผิดชอบในผลละเมิดนั้น แม้จะกำหนดข้อยกเว้นไว้ก็ตามว่าจะไม่รับผิดชอบในกรณีสูญหาย หรือเสียหายใดๆ ทั้งสิ้น แต่เมื่อพฤติการณ์ที่ห้างได้ปฏิบัติต่อลูกค้า ทำให้ผู้ที่มาใช้บริการ หรือลูกค้าทั่วไปเข้าใจได้ว่า เป็นการจัดให้บริการรักษาความปลอดภัยและความปลอดภัยสำหรับรถที่เข้ามาจอดขณะเข้าไปซื้อสินค้าในห้าง ห้างจะปฏิเสธความรับผิดไม่ได้ตาม

